

hederne, at vi begrænser Luksusforbruget eller stemmer op for den egentlige Luksusimport. Det vil ikke være tilstrækkeligt at udtage enkelte Luksussatser af Vareposterne og sige: Disse Varer kan ikke føres ind i Landet mere. Men jo længere man lader Tingene gaa, som de gaar nu, des vanskeligere vil det blive overhovedet at træffe fornøftige og virkningsfulde Foranstaltninger.

Men jeg gjorde for øvrigt den Bemærkning, at den højtærede Landbrugsminister var inkonsekvent: han havde fornylig foreslaaet os, at vi skulde forbruge den sidste Portion Sukker, der var her i Landet, i Stedet for at eksportere Sukkeret. Skønt vi kunde faa en saa høj Pris som 3 Kr. pr. kg, stillede den højtærede Landbrugsminister Forslag om, at de sidste Millioner Kilogram skulde vi ekstra udrationere til Sukkervareindustrien og til Hjemmeforbruget. Saaledes som Forslaget var formet, blev det ikke vedtaget i Afviklingsudvalget, da det først blev præsenteret dér, og i Gaar hørte jeg af den højtærede Landbrugsminister, at nu havde Forslaget heller ikke længere nogen særlig Interesse for ham; han forklarede os, at han havde stillet det, bl. a. fordi han mente, man skulde stille Sukkervarefabrikkerne gunstigere, naar de vilde eksportere. Men jeg vil gøre den højtærede Landbrugsminister opmærksom paa, at for at stille Sukkervarefabrikkerne gunstigere behøver man ikke nogen Bekendtgørelse om en Ekstrarationering; thi Forholdet er allerede dette, at der gives de Sukkervarefabrikker, som vil eksportere færdige Sukkervarer ud af Landet, ekstra Rationer. Og for Husholdningernes Vedkommende vilde Forholdet blive dette, at naar de skulde betale Verdensmarkedets højeste Pris, 3 Kr. pr. kg, vilde dette Sukker kun blive solgt til de allerbedst stillede Familier her i Landet, og det var der saa sandt ingen Grund til. Men naar det er Forholdet, var det inkonsekvent af den højtærede Landbrugsminister at foreslaa, at vi skulde fortære de sidste Millioner Kilogram Sukker i Stedet for at eksportere dem, naar han umiddelbart efter kommer med et Forslag om, at vi skal eksportere Hvedemel og sætte os selv paa en Ration af Hvedemel, der ligger nær op ad Krigstidens allerskræppeste Ration.

Den højtærede Landbrugsminister har i hvert Fald ikke hidtil været at formaa til alvorligt at drøfte Valutaspørgsmaalet, og da jeg gaar ud fra, at Stillingen er saaledes indenfor Ministeriet, at han er den stærkeste Mand, naar dette Spørgsmaal er til Debat — det har jeg min særlige Grund til at formode

—, saa har jeg ogsaa Ret til at gøre ham ansvarlig for, at der ikke bliver gjort noget. Det er hans Skyld, at der ikke er truffet en Valutaordning her i Landet. Det er hans Modstand, der er Hindringen for, at Spørgsmaalet bliver taget op paa ny. Han repræsenterer først og fremmest det store Landbrug, og han har Ret i den Betragtning, at det store Landbrug, det Landbrug, som producerer mere til Eksport, end dets Forbrug af importerede Varer omfatter, har Gavn af de høje Priser. Dette Landbrug kan glæde sig, hver Gang Sterling og Dollars stiger. Men hele den øvrige Del af det danske Folk tager Skade deraf, og det danske Samfund udmarves ved Kronens fortsatte Depression; Tusinder og atter Tusinder her i Landet lider derunder; thi Dyrtiden bliver, saa længe Kurserne holdes oppe paa den Højde, de er paa nu, værre og værre for Befolkningen.

Det kan fastslaas, at det Forslag, som den højtærede Landbrugsminister har forelagt, hvad den økonomiske Side af Sagen angaar, er saa slet underbygget, at man med Rette kan sige, at der ikke findes andet til Dækning af de ca. 100 Mill. Kr. Udgifter end de Penge, der skal komme ind ved, at den højtærede Landbrugsminister sælger Hveden til højere Pris, end han betaler den med. Jeg formoder, at der kan komme noget ind ved Eksport af Vaarkorn; hvor meget kan jeg ikke have nogen Mening om. Men andre, og deriblandt Landbrugere, har sagt, at det er deres Opfattelse, at Landmændene ikke vil deltage i en saadan Eksport, at de vil holde sig tilbage, efter at Ministeren har tilrettelagt Sagen, saaledes som han har gjort det i dette Forslag, at de selv vil bruge deres Vaarkorn i Stedet for at købe Majs eller vil foretrække at sælge det indenfor Landets Grænser. Og hvad Besparelserne angaar, tror jeg, man med Sikkerhed vil kunne sige, at den højtærede Landbrugsminister i allerhøjeste Grad vil blive skuffet med Hensyn til de Besparelser, han foreholder os at kunne tilvejebringe navnlig paa Lagrene. Det vil slet ikke kunne gøres.

Nu har den højtærede Landbrugsminister sagt os igennem sit Partis Ordfører, at han vil forhandle om Enkelthederne, baade om den hollandske Vægt, om Overpriserne og om forskellige andre Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg venter mig ikke for mit Partis Vedkommende noget stort ud af disse Forhandlinger. Jeg tror ikke, den højtærede Landbrugsminister vil stille sig i et saadant Forhold til mit Parti, at der vil blive taget Hensyn til vore Indvendinger. De Forhandlinger, der vil blive ført, vil blive